

Domov

Ráno bolo v lese tiché. Holé stromy, na ktorých sa vypínali opustené vtáčie hniezda, vyzerali v hustej hmle trochu strašidelne. Zvieratká sa zišli tak ako vždy, no čudovali sa, pretože kamienok s vyrytým listom dnes nesvietil. „Asi si dal prestávku,“ utrúsil niekto. Všetci tak trochu vedeli, že odkazy na kamienku im posielala ich kamarát Stromáčik, ktorý niekde ďaleko vysádza nový les. Teda aspoň v to dúfali. Trochu ich privádzalo do rozpakov, že kamienok teraz mlčí a rozmýšľali nad príčinou. Myšlienky kamarátov zrazu prerušil zvláštny zvuk. Ako prvá ho začula sýkorka. „Toto nie je vietor,“ šepla tichým hláskom. Veveričke vypadla z labiek šiška, srnka zdvihla hlavu a natiahla ušká, zajac zvrátil nos a zavetril. Dunenie silnelo. Medvedica, ktorá sa už pomaly ukladala na zimný spánok, sa vzpriamila a zahľadela medzi borovice. „Prichádzajú ľudia. A nesú v rukách píly!“

Lesní obyvatelia ihneď pochopili, že musia konať rýchlo. Rozbehli sa do svojich nôr a brlohov. Urobili tak všetci až na jazveca. Ten sedel pred svojím brlohom a pozeral tupo do zeme. „Nikam nepôjdem. Toto je môj dom.“ Srnka sa pokúsila jemne oponovať: „Jazvec, bude to naozaj nebezpečné.“ „Ja ostávam, moja stará borovica ma ochráni. Ani tá najsilnejšia píla ju neporazí,“ odvrkol.

Stromy postupne padali jeden po druhom a hukot píl sa nezadržateľne blížil ku kamarátom. „Jazvec, pod' prosím s nami! Vrátime sa sem, keď ľudia odídu.“ „Nie, snáď zbadajú, že tu niekto býva a borovicu nechajú na pokoji!“ „Musíme už ísť!“ pískala sýkorka. „Nemôžeme ho tu predsa nechať. Sľúbili sme si, že si budeme pomáhať a budeme držať spolu,“ nástojila medvedica. „Nechajte ma! Sám som si brloh stavala. Je to moje miesto v tomto lese a nikto mi ho nezoberie,“ trval na svojom jazvec. Medvedica si povzdychla, ale keďže už neostávalo veľa času, vydala sa na útek spolu s ostatnými. Zvieratká však jazveca neopustili. Zastali v bezpečnej vzdialenosti a pozorovali, čo sa bude diať.



Keď sa píla zahryzla do borovice, strom sa zatriasol a drevo prasklo. Zvieratká naraz vykriekli na jazveca: „Utekaj!“ Ten sa napokon spamätal a pochopil, že iné východisko mu neostáva. Vybehol z nory v poslednej chvíli, v momente keď sa ihličnan s hučaním zvalil na zem. Jazvec dobehol ku ostatným a triasol sa na celom tele. Medvedica ho pohladila svojou veľkou labou a utešiť ho chcel aj lišiak: „Neboj sa kamarát, môžeš bývať so mnou. Poznám ešte niekoľko nôr v okolí. Pod', ukážem ti ich.“ Jazvec sa pohol pomaly, pretože sa stále nevedel spamätať. Lišiak ho zaviedol do opustenej nory a bez váhania mu uvoľnil najlepšie miesto na machovom lôžku.

Vtedy sa ozvalo jemné šuchnutie. Píly stíchli a les sa pomaly ponáral do ticha. Kamienok sa rozžiaril zeleným svetlom a všetky zvieratká pristúpili bližšie. Tušili, že sa im ozýva Stromáčik, hoci je niekde ďaleko. Na kameni sa objavil nový nápis: „Keď nás život skúša, priateľstvo sa ukáže. A kto prichýli druhého, sám ako strom narastie.“ Všetci rozmýšľali, čo tým lesný duch myslí. „Dnes to nebola len skúška

priateľstva. Bolo to niečo väčšie,“ zachrochtal diviak. Srnka na to dodala tichým hlasom: „Prichádzame o domov.“ Medvedica prikývla a doplnila: „Som však na nás hrdá, že sme jazveca neopustili.“ Ten sa zahľadel na svetielkujúci list a zmohol sa len na jedno slovo: „Ďakujem.“ Lišiak sa snažil medzi kamarátmi udržať pozitívnu náladu a položil svoj chvost na plece jazveca: „Patriš k nám. Aj keď sa všetko okolo mení, priateľstvo ostáva. A vďaka nemu nepodľahneme zúfalstvu, ale nájdeme spôsob, ako pokračovať ďalej.“ Večer sa kamienok opäť jemne zablysol, akoby sa zvieratkám snažil lesný duch naznačiť, aby ešte vydržali. S príchodom noci sa všetci unavene uložili na zaslúžený odpočinok, pričom cítili, že medzi nimi vyrástlo niečo pevnejšie. „Domov nemusí byť len miesto,“ odľúkol z polospánku slimák a vtiahol hlavu do ulity. No a les, hoci o niečo menší, dýchal tiež o niečo pokojnejšie. Aj on vedel a tešil sa, že dnešnou skúškou prešli všetci úspešne. Zároveň však tušil, že nebola posledná.

